

Απολογισμός Εκπαιδευτικής επίσκεψης στη Σκιάθο

Το διήμερο 28 - 29 Μαρτίου 2024, οι μαθητές μέλη των προγραμμάτων περιβαλλοντικής εκπαίδευσης ταξίδεψαν στο καταπράσινο νησί των Σποράδων πατρίδα του Παπαδιαμάντη, τη Σκιάθο. Στα πλαίσια διασχολικής συνεργασίας με το γυμνάσιο της Σκιάθου οι μαθητές με

την καθοδήγηση του καθηγητή τους κυρίου Γιάννη Ζήκου, μας υποδέχτηκαν και μας ξενάγησαν στο νησί τους με έναν μοναδικό και ξεχωριστό τρόπο.

Την Πέμπτη 28/03/2024 αφού μεταβήκαμε στο νησί, συναντήσαμε τις αντίστοιχες ομάδες

στο σχολείο τους από όπου ξεκινήσαμε και με το λεωφορείο της γραμμής φτάσαμε στη θέση Κάραβος.

Εκεί τα παιδιά μας

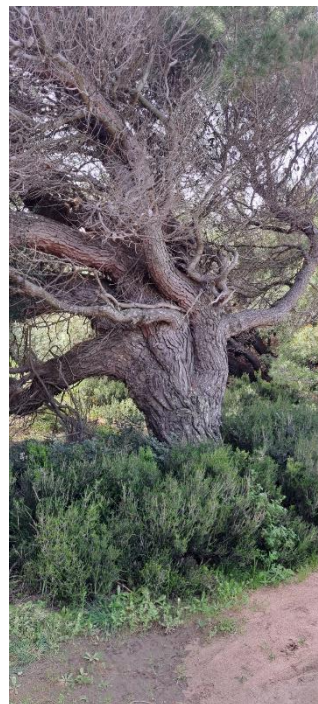

παρουσίασαν το αισθητικό άλσος Μανδρακίου το οποίο είναι κατάφυτο από ένα ιδιαίτερο είδος πεύκης που ονομάζεται αλλιώς και κουκουναριά. Το γυμνάσιο Σκιάθου έχει υιοθετήσει το άλσος και φροντίζει για την καθαριότητα του, την πρόληψη καταστροφών και τη σήμανση των μονοπατιών. Μας παρουσίασαν επίσης στοιχεία για την πανίδα και τη

χλωρίδα καθώς και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει το άλσος.

Περπατήσαμε μέσα στο δάσος, ακούσαμε τους ήχους του, μας παρουσίασαν τα δέντρα που καταστρέφονται εξαιτίας φυσικών παραγόντων και πως προσπαθούν να τα προστατέψουν.

Κάθε διαδρομή κατέληγε σε μια παραλία . Η πρώτη κατέληγε στην παραλία Ελιά και η δεύτερη στην παραλία Μανδρακίου. Τα παιδιά έπαιξαν, μάζεψαν αντικείμενα, άφησαν το αποτύπωμά τους γράφοντας στην άμμο.

Επόμενη στάση ο κόλπος του Ξέρξη, όπου μας

έδωσαν στοιχεία για την ιστορία του ονόματος, τα προβλήματα που αντιμετώπισε ο Ξέρξης εκεί, την ξέρα την οποία πρώτος σηματοδότησε δημιουργώντας το πρώτο φαρικό σύστημα, την ξυλεία που χρησιμοποίησε από το νησί για να επισκευάσει τα πλοία του και πόσο σημαντικά ήταν όλα αυτά για την έκβαση της ναυμαχίας του Αρτεμισίου.

Τελευταία στάση οι παραλίες στις Κουκουναριές όπου

μετά από πορεία περίπου 6,5 χιλιομέτρων, τα παιδιά ξεκούρασαν τα πόδια τους στο θαλασσινό νερό και έπαιξαν με τα κύματα.

Δεν θα μπορούσαμε να φανταστούμε καλύτερο τέλος μετά από την αρκετά κουραστική αλλά και γεμάτη πληροφορίες και εμπειρίες πορεία. Για το υπόλοιπο της ημέρας τα παιδιά

ξεκουράστηκαν, διασκέδασαν, μοιράστηκαν φωτογραφίες και εμπειρίες, ενώ ανέπτυξαν και κοινωνικές σχέσεις με τους μαθητές μέλη των περιβαλλοντικών ομάδων του γυμνασίου Σκιάθου.

Την Παρασκευή το πρωί μια άλλη ομάδα μαθητών μας περίμενε στο σχολείο αυτή τη φορά για να συστήσουν την πόλη της Σκιάθου μέσα από μια περιήγηση - ξενάγηση συνυφασμένη με το έργο του Παπαδιαμάντη. Έτσι λοιπόν μέσα από στενά σοκάκια και σκαλοπάτια

βρεθήκαμε στο Μοιρολόι της Φώκias. Τα παιδιά μας

παρουσίασαν το διήγημα καθώς και το γενικότερο ιστορικό και κοινωνικό πλαίσιο. Λίγο πιο πέρα στις Πλάκες ακούσαμε για ένα άλλο έργο του Παπαδιαμάντη, «Βαρδιάνος στα σπόρκα», την ιστορία της χολέρας και τους τόπους καραντίνας.

Φυσικά περάσαμε και από τον ιστορικό ναό της Παναγίας Οδηγήτριας ή των Κτητόρων. Η εικόνα μεταφέρθηκε από τους κατοίκους της Λίμνης Ευβοίας που έχτισαν το ναό αφιερωμένος στον Άγιο Χαράλαμπο το 1700 περίπου. Οι κάτοικοι κατέφυγαν στο κάστρο για πολλά χρόνια και όταν επέστρεψαν το 1833 έχτισαν τον καινούργιο ναό αφιερωμένο στην Παναγία. Ομοίως έχτισαν από την αρχή τα σπίτια τους χρησιμοποιώντας ως πρώτη ύλη πέτρα από την παλιά οχύρωση του νησιού.

Η βόλτα μας κατέληξε στο παλιό λιμάνι στο Μπούρτζι και στο άγαλμα του Άγνωστου Ναύτη, σήμα κατατεθέν του νησιού, όπου κεραστήκαμε παραδοσιακό αμυγδαλωτό Σκιάθου και αποχαιρετήσαμε τους τόσο ευγενικούς και ιδιαίτερους ξεναγούς μας.

Κατά τη δεύτερη μέρα της εξόρμησής μας φύσηξε αεράκι κι η ατμόσφαιρα καθάρισε κι μας βοήθησε να διακρίνουμε πολύ κοντά στον ορίζοντα τα νησάκια Μικρός και Μεγάλος Τσουγκριάς, Άγκιστρο που αποτελούν μια φυσική οχύρωση και δημιουργούν ένα απάνεμο λιμάνι για τη Σκιάθο.

Αγναντέψαμε τον τόπο καραντίνας, τις εγκαταστάσεις για τους χολεριασμένους στην Πούντα, το καρνάγιο, τη λιμνοθάλασσα του Αγίου Νικόλα και εκείνη στις Κουκουναριές, φυσικό καταφύγιο αποδημητικών πουλιών.

Στο καράβι της επιστροφής επικρατεί ησυχία. 2 μέρες τόσο γεμάτες. Όλη τούτη η γνώση πρέπει να καταλαγιάσει, να βρει τη θέση της στο μυαλούδάκι όλων μας. Οι κουβέντες λίγες, πώς περάσαμε τη θυμόμαστε και σχέδια για την επόμενη χρονιά.

Αν δεν είναι αυτό το τέλος ο τελειότερος αναστοχασμός μιας δράσης τότε ποιο άλλο μπορεί να είναι.

